

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120451363
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6120451363.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739 proti žalovaným: 1. A. B., nar. X.X.XXXX, bytom v C., C. C. XXXX/XX, 2. A. B., D. E., nar. X.X.XXXX, bytom F. G. H. F., C. XXXX/XX, o zaplatenie 15.590,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1Csp/98/2021-255 zo dňa 21. apríla 2023

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch pod č. II. a III.
- II. N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Súd konanie voči žalovanej 2./ zastavuje.

II. Žalobu voči žalovanému 1./ súd zamietla.

I. Stranám súd náhradu trov konania nepriznáva.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy vo výške 15.590,25 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol pôvodným rozsudkom tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3CoCsp/5/2022-233 zo dňa 3.1.2023 zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie v zrušujúcom rozhodnutí vytkol, že v uvedenom rozhodnutí nebral zreteľ na skutočnosť, že vo vzťahu k žalovanej v 2. rade bolo potrebné preskúmať prekážku právoplatne rozhodnutej veci, keďže Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal v totožnej veci dňa 30.12.2020 voči žalovaným platobný rozkaz sp. zn. 25Up 2136/2020, ktorým vyhovel žalobe žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy vo výške 15.590,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 13.259,31 eur od 25.3.2020 až do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania a ktorý mal z dôvodu nepodania odporu žalovanou v 2. rade nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 16.3.2021. Vytkol tiež súdu prvej inštancie, že pokiaľ ide o určenie, že úver bol v danom prípade posúdený ako bezúročný a bez poplatkov za situácie, ak došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZOSÚ, tak táto skutočnosť nebola zo strany žalovaných namietaná, a teda bola nesporná. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca doručil výstup z bankového systému ohľadne skúmania bonity, ako aj samotný výpis z úverového registra, pričom dôležité je zistenie v čase podpisu zmluvy, t.j. 27.7.2017, s čím sa súd prvej inštancie rovnako nedostatočne vysporiadal, t.j. nevyhodnotil dôkazy v zmysle § 191

a nasl. CSP a v prípade, ak túto skutočnosť považoval súd za spornú, mal konať tak, aby neodňal právo na spravodlivý proces a mal umožniť žalobcovi sa k tomu vyjadriť, keďže žalobca mal ináč za to, že táto skutočnosť je nesporná.

3. Súd prvej inštancie riadiac sa názorom odvolacieho súdu, konanie voči žalovanej v 2. rade zastavil podľa § 159 CSP, nakoľko mal za preukázané, že voči žalovanej v 2. rade bolo vo veci právoplatne rozhodnuté v upomínacom konaní Okresným súdom Banská Bystrica a to vydaným platobným rozkazom č.k. 25Up/2136/2020-63 zo dňa 30.12.2020, ktorý voči žalovanej v 2. rade nadobudol právoplatnosť dňom 16.3.2021.

4. Na základe opätovne vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu – G. G., I. uzatvoril so žalovaným v 1. rade dňa 27.7.2017 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej žalovanému v 1. rade poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 15.000,00 eur, ktorý sa žalovaný v 1. rade zaviazal splácať v pravidelných 96 mesačných splátkach vo výške 247,88 eur. Nakoľko žalovaný v 1. rade si svoju povinnosť neplnil riadne a včas, čím sa dostal do omeškania, právny predchodca žalobcu dňa 1.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorú oznámil dňa 2.12.2019 žalovanému v 1. rade a zároveň ho vyzval na úhradu celého dlhu, pričom uvedená výzva bola žalovanému v 1. rade preukázateľne doručená. Za preukázané mal, že právny predchodca žalobcu pohľadávku vyplývajúcu z predmetného úveru voči žalovanému v 1. rade zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2020 postúpil na žalobcu, pričom žalovaný v 1. rade odo dňa 23.1.2020 nevykonal žiadne úhrady. Vec právne posúdil podľa § 181 ods. 2 CSP, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a/ až d/, § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda hmotnoprávnym vzťahom voči žalovanému v 1. rade, na základe ktorého by sa mohol domáhať žalovaného plnenia. Dôvodil, že pokiaľ ide o skúmanie bonity klienta- v danom prípade žalovaného v 1. rade, toto bolo vykonané právnym predchodcom žalobcu v dostatočnom rozsahu a v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ďalej konštatoval, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0218/2020/CE zo dňa 24.3.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky uplatnenej v tomto konaní vyplývajúce z predmetnej úverovej zmluvy z pôvodného veriteľa - G. G., I. na súčasného žalobcu, pričom zo zmluvy o úvere č. 5133149792 zo dňa 27.7.2017 vyplýva, že termín konečnej splatnosti bol dojednaný na 25.8.2025, a teda k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť ešte pred termínom konečnej splatnosti v zmysle predmetnej úverovej zmluvy. Zmluvu o postúpení pohľadávky považoval po stránke formálnej za perfektný právny úkon, bez akýchkoľvek formálnych nedostatkov, avšak z materiálneho hľadiska podľa posúdenia súdu prvej inštancie nemohla predmetná pohľadávka uplatnená v tomto konaní byť predmetom uvedenej zmluvy o postúpení. S poukázaním na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dôvodil, že uvedené ustanovenie vyžaduje pred zosplatnením pohľadávky upozornenie spotrebiteľa na možnosť takéhoto postupu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka aspoň 15 dní pred takýmto postupom, čo v danom prípade nebolo preukázané, nakoľko upozornenie – výzva zo dňa 30.10.2019 (čl. 50, 51 spisu), nebolo nikdy preukázateľne doručené do vlastných rúk žalovanému v 1. rade a nebolo ani preukázané, že by sa bolo bývalo dostalo do dispozičnej sféry žalovaného v 1. rade, keďže nebolo ani reálne preukázané odoslanie uvedenej písomnosti žalovanému v 1. rade na adresu jeho trvalého pobytu alebo adresu uvedenú v úverovej zmluve. Žalovaný v 1. rade vzhľadom k zistenému, nemal možnosť sa oboznámiť jednak s upozornením na možnosť zosplatnenia a rovnako tak ani s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, keďže ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (čl. 23, 24 spisu) nebolo preukázateľne doručené žalovanému v 1. rade a nebolo preukázané, že by uvedené oznámenie došlo do dispozičnej sféry žalovaného v 1. rade. Vzhľadom k uvedenému mal súd prvej inštancie za to, že vo vzťahu k žalovanému č. 1 nemohlo dôjsť účinne k zosplatneniu úveru ako takého a tým pádom bol predmetný úver v časti uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, t.j. dňa 24.3.2020, stále nesplatený, keďže postúpenie nesplateného úveru z pôvodného bankového subjektu - veriteľa na nebankový subjekt - žalobcu je v rozpore s § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Právny predchodca žalobcu preto nebol oprávnený zosplatiť predmetný úver pred dojednaným termínom konečnej splatnosti, tak v zmysle § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nebol ani oprávnený platne postúpiť takúto pohľadávku pred dojednaným dňom zročnosti (25.8.2025 - pozn.) na žalobcu. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a to s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010. Doplnil, že jediné kópie poštových doručeníek (resp. kópie nedoručených zásielok),

ktoré žalobca súdu predložil, sa v spise nachádzajú na č.l. 136-140, avšak tieto nie je možné priradiť k jednotlivým písomnostiam, ktoré mali byť žalovanému v 1. rade doručované, pretože neobsahujú označenie písomnosti, ale iba číselné označenie, ktoré nekorešponduje s predmetnými písomnosťami a tieto doručky k písomnostiam nedokázal priradiť ani právny zástupca žalobcu na súdnom pojednávaní.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a úspešný žalovaný v 1. rade si trovy konania neuplatnil a zároveň mu tieto ani nevznikli.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby (II. výrok) a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania (III. výrok) a navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že súd žalobe žalobcu voči žalovanému v 1. rade vyhovie v celom rozsahu.

7. Odvolaním žalobca namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesne práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V dôvodoch odvolania uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ – právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalovaní boli v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (viac ako 365 dní) a zároveň bolo zo strany žalobcu preukázané, že žalovaný v 1. rade bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou na zaplatenie zo dňa 30.10.2019 pred zosplatnením úveru, ku ktorému priložil doručku, výzvou zo dňa 2.12.2019 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorému žalobca predložil aj doklad o doručení a tiež výzvou zo dňa 16.12.2019 pred postúpením pohľadávky. Žalobca sa nestotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie, že nepreukázal doručenie vyššie uvedených výziev žalovanému v 1. rade a apeloval tiež na skutočnosť, že doručovanie predmetných výziev nebolo počas celého konania sporné, nenamietala ho ani protistrana ale tieto rozporoval jedine súd. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje z uvedeného dôvodu za prekvapivé, keď súd prvej inštancie napriek nespornosti skutkového stavu vydal rozhodnutie, ktorým žalobu žalobcu zamietol práve z dôvodu, že z nesporného skutkového tvrdenia, ktoré mal prevziať ako zistený skutkový stav, urobil bez procesnej aktivity strán sporu, spornú skutočnosť. Dôvodil, že v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tieto tvrdenia za tzv. nesporné skutkové tvrdenia a navyše riadne preukázané listinnými dôkazmi – dokladmi o doručení a na doručky nahliadať ako na verejné listiny, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi). V tomto kontexte dal do pozornosti aj citované rozhodnutia Krajského súdu v Trnave 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16.3.2021, uznesenia Krajského súdu v Košiciach 11CoCsp/9/2021 zo dňa 21.9.2022. Žalobca zároveň namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že v tomto sa súd prvej inštancie nevysporiadal s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020, na ktoré apeloval odvolací súd v zrušujúcom uznesení ohľadom doručovania písomností do dispozičnej sféry adresáta a teórii dôjdenia hmotnoprávneho úkonu.

8. Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Rozsudok v rozsahu I. výroku nebol odvolaním napadnutý a preto v uvedom rozsahu nadobudol právoplatnosť.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné (§ 34 a § 355 a nasl. CSP).

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.5.2024 o 10:40 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

12. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu)

15. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne vo výrokoch č. II. a III.

16. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, preto rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu zamietol proti žalovanému v 1. rade.

17. Žalobca ako odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu priviedli iné rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci.

18. V prípade, akou je prejednávaná vec, kedy v spotrebiteľských sporoch žalobcom je subjekt, ktorý odvodzuje svoju vecnú legitímáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávok, rozhodovacia prax súdov je ustálená v požiadavke skúmania aktívnej vecnej legitímácie najmä vo vzťahu k dodržaniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“), ktorý stanovuje podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky inému subjektu v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 OZ.

19. Na to, aby mohol veriteľ platne postúpiť pohľadávku v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách musí dodržať podmienky platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 565 OZ stanovuje podmienky zosplatnenia úveru tak, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pričom v spotrebiteľských vzťahoch je nutné k ustanoveniu § 565 OZ aplikovať aj ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Upozornením podľa § 53 ods. 9 OZ má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejme jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 9, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade § 53 ods. 9 OZ. Netreba pritom zabúdať na skutočnosť, že zákonom požadovaný úkon dodávateľa po splnení kumulatívnych podmienok predstavuje hmotnoprávny jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý musí predovšetkým spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Úkon dodávateľa musí

splňať podmienky jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladal spotrebiteľský záväzok. (Komentár k Občiansky zákonník I, 2. vydanie, 2019 ŠTEVČEK, DULAK, BAJÁNKOVÁ, FEČÍK, SEDLAČKO, TOMAŠOVIČ A KOL.).

21. Nakoľko sa jedná o jednostranný, adresovaný a hmotnoprávny právny úkon, tento musí byť stanovenej lehote doručený dlžníkovi. Ustanovenie § 45 ods. 1 OZ upravuje režim doručovania hmotnoprávnych úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávnych úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávnych úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávnych predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy dorúčením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie NS SR z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010, uznesenie NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

22. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 585 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

24. Z obsahu citovaných ustanovení § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ vyplýva povinnosť predchodcu žalobcu ako veriteľa upozorniť žalovaného ako dlžníka na možnosť zosplatenia záväzku pred tým, ako k samotnému zosplateniu dôjde. Ide teda o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to v prvom rade upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a následne o zosplatenie úveru a žiadosť o zaplatenie celého dlhu. Podmienkou zosplatenia dlhu je pritom doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

25. Odvolací súd uvádza, že v danom spore súd prvej inštancie vecne správne dospel k záveru o nesplnení zákonných predpokladov v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, nakoľko v prvom rade je potrebné poukázať na nespornú skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 1 bola uzatvorená predmetná zmluva o úvere č. 5133149792 zo dňa 27.7.2017, na základe ktorej bol žalovanému 1 poskytnutý úver a žalovaný č. 1 tento úver nesplácal riadne a včas. V dôsledku jeho omeškania s uhrádzaním jednotlivých splátok tohto úveru právny predchodca žalobcu listom zo dňa 2.12.2019 (č.l. 23,24) vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. Toto oznámenie nebolo preukázateľne doručené žalovanému v 1. rade a nebolo ani preukázané, že by bola táto písomnosť odoslaná do dispozičnej sféry žalovaného v 1. rade a rovnako ani výzva zo dňa 30.10.2019 s tým, že aj odvolací súd berie zreteľ na to, že jediné kópie poštových doručení (resp. kópie nedoručených zásielok), ktoré žalobca súdu predložil, sa v spise nachádzajú na č.l. 136-140, avšak nie je ich možné priradiť k jednotlivým písomnostiam, ktoré mali byť žalovanému 1 doručované, pretože neobsahujú označenie písomnosti, ale iba číselné označenie, ktoré nekorešponduje s predmetnými písomnosťami.

26. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil vo výrokoch č. II. a III. s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca ako odvolateľ bol v odvolacom konaní

neúspešný, preto mu nepatrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnému žalovanému v 1. rade patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ale v odvolacom konaní mu žiadne preukázateľné a účelné trovy nevznikli, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).